

Noční běs

"...ale když jsme u toho..." zarazil jsem se. "Tu noc jsem vlastně prožil další vizi. Vizi, kterou se můj mozek rozhodl z mysli raději vytěsnit. Ale ano, nyní už to vím. Tehdy to nebyla pouhá noční můra. Bylo to tak opravdové. Jako kdybych tam celou tu dobu fyzicky byl."

To bylo také podruhé, kdy jsem pocítil její přítomnost. Přítomnost Temné Paní. Nevím, co je zač, ale naháněla mi hrůzu. Jenom z představy, že je někde poblíž, se mi ježily chlupy na předloktí. A ta v mé vizi rovněž byla. Její prezence byla téměř hmatatelná. Nemesis.

Temná Paní po celou dobu stála v pozadí onoho trýznivého preludu. Aniž bych ji zahlédl, věděl jsem, že tam někde je. Stále přítomná. Určující koloběh zdánlivého snění.

Bylo tam však něco daleko děsivějšího. Něco, co ona vytvořila. Něco temného. Něco zvráceného. Plíživý strach. Zhouba živých..."

Na tu podvědomím vytěsněnou vizi jsem rozhodně znovu vzpomínat nechtěl. Pan Lambert ale mou snahu přejít bolestivý zážitek nepřipustil. Rázně pokynul ať mu to

převyprávím. Zhluboka jsem se napil a znovu si připomněl ten děsivý sen...

Očouzený kov stoleté, do zvonu kované nádoby pokryté starobylými runami, se začal chvět. V temném komínu to z vegetativního spánku probudilo nejednoho pavouka, majícího pavučinu nataženou mezi cihlovou zdí černého komínu a silnými ocelovými oky bytelného kaleného řetězu, na němž byl obří zvon zavěšen. Chvění rychle přešlo v třasot, při kterém se zatoulaný osminohý pavouček užívající si tepla zvonu vylekáním spěšně rozběhl do bezpečí pevné zdi. Stoletý prach se s rostoucí intenzitou vibrací vyvalil z hutných nánosů usazených na stěnách zvonu a zvolna se snášel rozlehlým ústím mrtvolně potmělé šachty komínu. Jak vibrace obrovitého zvonu dosáhly až ve zběsilé otřesy, na jeho struktuře se s rupnutím vytvořila hluboká prasklina. Ochranná runa se poškodila. A vzápětí se pětimetrový zvon výbuchem rozlétl na všechny strany. Nekonečnou šachtou komínu zaduněla ostrá rána a její stěny se z explozí otráslly.

Náhle se komín probral k životu. Jakmile dopadly rozžhavené odštěpky zpřetrhané oceli na kamennou zem, vzplály obvodové ohně šachty. Stovky plamenů vyšlehly komínem vzhůru. Vzápětí však byla jejich žlutavá záře pohlcena černým dýmem, který se linul ze zubatých pozůstatků zvonu. Hutný kouř se jako živý organismus natahoval všemi směry až vyplnil šachtu v celé rozlehlé

šíří. Pohlčené ohně zadušeně prozařovaly černo černý dým až zde vyjevily rodící se Zkázu.

V nitru hutného smogu se postupně formovalo něco monstrózního, něco hrůzného, něco démonického. Kdesi hluboko v útrobách šachty, pod kamennou slují pohlčenou zrádným temným mrakem, zavilo na tisíc vystrašených vlčích hrdel. Rodící se kontura obřího monstra pohlčená černým kouřem již začala šířit svůj ledově smrtelný strach.

Temné mračno nezadržitelně houstlo a obrysy nestvůry postupně získávaly pevnější formu. Až Zhouba živých ožila.

Z černého oblaku postupně vystoupila protáhlá lebka s dvojicí dopředu zahnutých rohů. Děsivá noční můra přetvořila chapadla klamného kouře v bledé kranium pekelného vzezření. Nejhrůznější empirie probuzeného běsu však přicházela s jejím mrtvolným pohledem.

Ten, jehož neprostupně temné oči ohromné nestvůry pozřely, se jako bodnutím ostrých hrotů zhroutil v litanii naprosté beznaděje, rozpárán nezastavitelnou mocí Strašného, upadající v trýznivou bázeň a nenávratně kapitulující svému jedinému Hrůzopánovi.

Houstnoucí dým vzápětí odhalil i skeleto monstrózního stvoření, které jako by vzešlo ze samotné temnoty.

Ohromná sedmimetrová zrůda s odkrytými žebry, z nichž se šířil temný dým, s dlouhými pařáty bez kůže, končetinami v podobě zvířecích kopyt, napůl živé, napůl mrtvé stvoření, které rozhodně nepřipomínalo nic lidského. Stvoření těch nejhorších nočních běsů.

Obří tvor se závojem temného mračna, které jak naději požíralo okolní světlo zápolících ohňů.

Nelidské stvoření temnoty rozevřelo tlamu s tesáky, aby z ní vzešel srdce drásající zvuk. Zvuk polapených nářků, zvuk nebohých vřískotů stovek zardoušených životů, hrůzu nahánějící kakofonie, při níž všem příčecným drnčely zuby a praskaly kosti strachem. Stoleté Zlo procitlo.